

CUKROVÁ

ZEĎ

MILAN
BUKOVECKÝ

Poezie, prózy a glosy z let 1975–2010

Cukrová zed'

Milan Bukovecký

Poezie, prózy a glosy z let 1975 – 2010

TZ-one

*S obelisky leží bez kenkarty
Neznělé hlásky vtisklé na rty
A naše trýzně budou zticha
Jen převeliká pýcha, zůstává*

INFORMACE PRO UŽIVATELE TÉTO KNIHY

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v žádné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Používání elektronické verze knihy je určeno jen osobě, která ji legálně nabyla, a to v rozsahu stanoveném autorským zákonem.

Jakékoliv neoprávněné užití jako např. kopírování, úpravy, konverze do jiných formátů, prodej, pronájem, půjčování, darování, umístování na servery, sdílení atp. je zakázáno!

Vydání první 2017

© Milan Bukovecký

Illustrations © Pavel Smolík

S laskavým souhlasem Pavla Smolíka a majitele většiny obrazů Michala Bukoveckého.

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one

ISBN: 978-80-7539-050-9 (ePub verze)

ISBN: 978-80-7539-051-6 (mobi verze)

ISBN: 978-80-7539-052-3 (PDF verze)

Je to aréna mé generace. Mládí a sny. Některé dny byly skutečně velmi hezké. Bída současnosti je nabídla.

Milan Bukovecký - autorská recitace
audiozáznamy v mp3

Cukrová zeď

Brixen

Dvacet let poté

Emoce

Chodiš mi do snů

Měl jsem sen

Měl jsem strach

Podivuhodné odpoledne s habry

Půlnoční mše

Praha v šeru večera

Únor 1948

Katedrála

I. CUKROVÁ ZEĎ

Cuková zeď - mp3 audio záznam autora

Každé úterý, když den seděl v peřinách a dřímal
S mojí milou jsem ždímal cípy voňavého prádla
Na varném kotli prádelny bublala poklice

Horké pádlo vařečky, tak jako každou sobotu
Když jsem zatopil v lázeňských kamnech
A poléval jí vlasy chrličí zinkového kýble

Voda vytékala proudy do linky jejího těla
Kde kapky jak opožděné slzy držely stráž
Stáž času, abych je pozdržené do červena utřel

A když jsme šli nazí po schodech do pokoje
Koláče něhy nás vítaly u napnuté selské kapny
Od babky dračky, plné nadraného peří

Každé úterý a sobotu jsem otevřel
Měkké svahy země

II. NĚCO TI ŘEKNU

Něco Ti řeknu

Na ocelové zeleni klasů trčely šedé palice žita
Pažitky až růžové trávy komíhaly v rudém slunci

Běžel jsem a s honci-vlčími máky, píchal holí obrazy
Zkusil jsem naráz souboje s palicemi makového pole

Trochu se hledal, jak prsty okurky kvašky v láku
Jasně to vidím, máky ležely u táhlé cesty s houštím

Kde naše těla spouštěla kyvadlem srdce zvonu
Klimbaný den se pohnul, tonul jsem představami

V sukni večera přišel

Točí se mé oči, točí

Na mostku rezavěl pochozí oblouk a očiska plechu
Děšť kvokal na podkladu suříku a běžné bílé barvy

Larvy komárů v kouři potoka už čekaly první vzlety
I prokletí básníci se spletli a přešli do volného verše

Chce to začít znovu, na kovu, ještě jednou neuškodí
Takhle to je, lokal jsem děšť a jeho slzy obtáhly tělo

Nechci být drzý, jak by se skvělo, kdybys to byla ty
Já ne, to ty, panečku

Zajíci, tak utíkej

Přede mnou, tři metry v protisměru, seděl zajíc
Navíc, tři sta let stará lípa ševelila s malými motýlky

Pod obzorem se krčila křídýlky dlouhá krajina jara
S člověkem mezi poli párala měřice žluté řepky

S koly brumlavého traktoru houpala myšlenky předka
Měl jsem v průzoru ušáka na smeči, tenčil se a tančil

Chvíli se mnou venčil, ničil nervy, pak utíkal

Ráno

Šály mlhy si lehly po deštěm zvalené pšenici
Jak ospalky v očích mi zadržly koukat za hory

Na potrhaný fábor vlezlo kdeco, i s mozolem
Vidím brousek a nože na blatech s rašelinou

Bahenní plyny na číhané vzdychají po masu
K přeludu bych hodil laso, abych se neztratil

Určitě by mě vytáhl, pokropil tělo kýbly rosy
Ale nespádl jsem a nikdy se tam neutopil

Jen lest klidné mlhy
Číhala u cest

Slunovrat

Čekal jsem na nejdelší den roku
abych posekal trávu

Opravdu nekončil, kytary trampů
plenily háv ohýnku

Z dýnka klobouku líně teklo pivo
žlábkem krempy

Myslel jsem, že dívka v maskáčích
nabídne rum i z boty

Na oplátku ukázal prostý kempink
střechu nad hlavou

Ale z klotu vojenské bundy vyňala
malou placaticí

Hoci jsem po hltu slivovice, hadicí
zbytečně plavil kytky

Jako profík s kosou mě učila kosit
slitky zbytku noci

Z pěsti slasti nekonečně přšelo

S čerty nejsou žerty

Pod stromem v trávě leželo právě spadlé jablko
Tak jsem se sehnul, dotknul se, bylo přímo teplé

Sepnulo mi, na zemi, čeká rýmu a od vos shnije
Vjé, hnal sedlák koně ulicí, jako by nebyl traktor

Jejich klapavé motory, špalíky pneumatik v poli
Klidně bych to mohl s nimi osolit, holit lány žita

Aby mě tvůj úsměv ráno skolil, řekl mi o životě
Cítíš nitě břicha, ptáš se a dala jsi mi na krk ruce

Věšela si je za brk šije, klidně's to měla v plánu
Neskutečná náplň ňader do mě mašli dětství lila

Rarášku, na zemi leží zavile jablko, jen ho podat
To ty

Na horizontu ježatého pole ztuhly laně
Plání se rozběhli na šňůrách zuřiví psi

Sedláci vezli silnicí fůru balíků slámy
Pod střechou lípy jedli trampíci chleba

Slunce jim přálo za bachratými mraky
Jak déšť viselo v remíze kaliny a trávy

Právě si ucucló šťávu rudé mirabelky
Končilo polednem velké dny na zemi

Blažený dotyk léta

Šípky

U silnice, na kraji pole, rostly šípky
Pozorovalo mě káně na jeden dolet
Keře těch rudých mulet tak dráždily
Trhal jsem větev na trny ostré šípky

Hledal Tě v jejich keři, prsty v nich
Klel zemitě, proklatě, vzbud' se dítě
Bloudím na cestě s vestou podzimu
Ještě pár ozimů a bude určitě po mně

Přesto jsem ještě neskončil